

ὃν ἄνθρωπος τις αἰσθάνεται περὶ τῆς ἑαυτοῦ θρησκείας εἶναι τὸ ποσὸν τοῦ χρήματος τὸ ὅποιον εἶναι διατεθειμένος νὰ πληρώνη δι' αὐτήν. Ὁ πτωχὸς οὗτος λαὸς δὲν εἶχε χρήματα, ἐπειδὴ ἔφερον ἀραροῦτ' καὶ πωλοῦντες αὐτὸ ἐπλήρωναν εἰς τὴν Βρεττανικὴν Βιβλικὴν Ἐταιρίαν τὴν ἀξίαν 2000 ἀντιτύπων τῆς Νέας Διαθήκης ἢ τῶν Ψαλμῶν ἢ ἔδωκαν εἰς τὸν Αἰδ. Ἰω. Ἰγγλιν 700 λίρ. στερ. νὰ πληρώσῃ πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἰς τὴν ἑαυτῶν γλῶσσαν.

Ὅτε ἤμην ἐν Ῥώμῃ, λέγει ὁ Δρ. Πράξιμ, πρὸ εἰκοσι περὶπου καὶ πέντε ἐτῶν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἴρω ἱερὰν Γραφὴν ἐν βιβλιοπωλίῳ, καὶ ἡ κυκλοφορία τῆς ἐν τῷ παπικῷ κράτει ἀπηγορεύετο. Νῦν ἐλευθέρως πωλεῖται, διανέμεται καὶ ἀναγινώσκεται ὡς ἐν οἰαδῇ ποτε ἄλλη χώρα. Ἐν τῷ δωματίῳ μου ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τὸ Κοῦϊρινάλιον, καὶ ἐν ἐκάστῳ δωματίῳ τοῦ μεγίστου τῆς πόλεως ξενοδοχείου τούτου, ὑπάρχει ἀντίτυπον τῆς Γραφῆς.

Τὰ ἱερὰ λοιπὸν ταῦτα συγγράμματα τὰ δυνάμενα νὰ ἐτιδρῶσιν πρὸς μόρφωσιν ἀγαθοῦ χαρακτῆρος οὐδέποτε θέλουσι παρέλθει.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ EDOUARD PLOUVIER].

ΕΠΙ τῆς γεφύρας, ἥτις συνάπτει τὴν Κολωνίαν μετὰ τοῦ πολιχνίου *Deuz*, περιεπάτει ἐσπέραν τινὰ τοῦ φθινοπώρου νεανίας μελαγχολικὸς καὶ μὲ βῆμα βραδύ. Ἀφοῦ διήλθε πολλάκις αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου, τέλος ἐπλησίασεν εἰς ἓνα τῶν ἐκατέρωθεν αὐτοῦ θρανίων καὶ ἐκάθισε πλησίον ἄλλου ἀνθρώπου, ὅστις κεκλιμένος πρὸς τὸν ποταμὸν ἐθεώρει ἀκίνητος τὰ κυλιόμενα ὕδατα.

Οἱ ἀστέρες ἤρχιζον ἤδη νὰ λάμπωσιν ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ἐνῶ ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Ῥήνου ἀνεφαίνοντο τὸ ἐν μετὰ τὰ ἄλλα τὰ ὑποτρέμοντα φῶτα τῆς πόλεως καὶ τὸ σκότος ἀνεπαισθήτως πυκνούμενον κατεκάλυπτε τὴν γεφυραν.

— Εἶσαι σύ, Ἑρμάνν; εἶπεν ὁ νεανίας ἀναγνωρίσας αἶφνης τὸν ἄνθρωπον πλησίον, τοῦ ὁποίου εἶχε καθίσει.

— Μάλιστα, Βάλτερ, εἶμαι ἐγὼ ἀπῆντησεν ἐκεῖνος στραφεὶς μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ φίλου του.

— Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ τὴν ὥραν ταύτην, ποῦ φέρεται ὁ νοῦς σου ἐνῶ οὕτω προσεκτικῶς παρατηρεῖς τὸ ὕδωρ; μοὶ φαίνεσαι πολὺ τεθλιμμένος.

— Σκέπτομαι, Βάλτερ, ἐάν ὁ θάνατος δὲν ἦναι προτιμότερος τῶν μυρίων βασάνων τῆς ζωῆς, καὶ ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἐάν δὲν θὰ ἦναι ὀλιγώτερον ὀδυνηρὸν δι' ἐμέ τὸ νὰ παραδώσω τὸ σῶμά μου εἰς τὴν μαρίαν τῶν κυμάτων ἢ τὴν καρδίαν μου εἰς τὰς δοκιμασίας τῆς τύχης

— Φίλε μου, μὴ ἀκούεις τὴν φωνὴν τῆς ἀπελπισίας, ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ, λάβε τὸν βραχίονά μου καὶ ἄς ἀπέλθωμεν μακρὰν τοῦ μέρους τούτου· διότι ὁ ῥοῦς τῶν ὑδάτων συμπαράσύρει τὸν νοῦν εἰς σκέψεις ἀπαισίας

πολλάκις καὶ ἐγὼ ἀφελείς ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἔφθασα εἰς παρόμοια συμπεράσματα, ἀλλ' ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν.

Ὁ Ἑρμάνν δὲν ἀντέστη· ἀφῆκε τὸν φίλον του νὰ τὸν σύρῃ ἡρέμα, ἀλλ' ἐβάδιζε σκυθρωπὸς καὶ ἄφωνος μέχρις οὗ ὁ Βάλτερ διακόπτων τὴν σιγὴν, φίλε μου, εἶσαι ἄρ' ἄγε δυστυχὴς; τὸν ἠρώτησε.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾷς ἐάν ἤμαι δυστυχὴς. Ἀδυνατᾷ τις νὰ ἐπιζητῇ τὸν θάνατον, ἐάν ἡ ζωὴ δὲν καταστῇ αὐτῷ ὀδυνηρὰ καὶ ἀφόρητος; Γνωρίζω ὅτι με ἀγαπᾷς· εἶσαι φίλος μου καὶ πρὸς τούτους εἶσαι καὶ ποιητὴς· καὶ σύ ἐπίσης μοὶ φαίνεσαι πολὺ τεθλιμμένος· ἄφησέ με λοιπὸν νὰ συνενώσω τὴν θλίψιν μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σου· ἡ σκληρὰ αὕτη χαρὰ εἶναι ἡ τελευταία, ἣν θέλω αἰσθανθῆ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει ζοφερά, ἀλλ' ἡ σελήνη ἐφάνη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπεράνω τῶν Ἐπτὰ Ἰσθμῶν καὶ διαλύουσα βαθμηδὸν τὴν ἐπικαθημένην ὀμίχλην, διέχυσε τὸ ἥρεμον αὐτῆς φέγγος ἐπὶ τῆς χλοερᾶς καὶ καταπρασίνου εἰσέτι πεδιάδος πρὸς ἣν διευθύνοντο οἱ δύο φίλοι. Εἰς τὸ ὠραῖον τοῦτο θέαμα ἠθθάνοντο ἤδη ἑαυτοὺς ὀλιγώτερον δυστυχεῖς· διότι ὅσον ἀλγεινός, ὅσον ἐπίπονος καὶ ἂν ἐνδέχητε νὰ ἦναι ὁ βίος τοῦ καλλιτέχνη, ἡ φύσις ἐξασκεῖ τοσαῦτον θάλγητρον ἐπὶ τῆς εὐαισθήτου καὶ εὐγενοῦς αὐτοῦ ψυχῆς, ὥστε καὶ θνήσκων εἰσέτι στρέφει μετὰ πόθου τὸν τελευταῖον του λογισμόν εἰς αὐτήν. Οὕτως ὁ μέγας Γκέτε ἀποχαιρετῶν τοὺς φίλους του παρακαλεῖ αὐτοὺς ν' ἀφήσωσιν ὅπῃ ἐπὶ τοῦ τάφου του ἵνα κατέρχηται τὸ φῶς μέχρις αὐτοῦ, καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ ἀρματωλὸς Ἑλλήν, ὁ ἔμψυτον ἔχων τὴν ποιητικὴν δύναμιν, πίπτων ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς περικλημένης πατρίδος του ἀναφωνεῖ,

Καὶ φχιᾶστέ μου τὸ μνημᾶ μου καὶ φχιᾶστε τὸ κυδοῦρι
Καὶ στὴ δεξιᾶ μου τὴ μεριὰ ἀφήστε παραθύρι,
Νὰ μπαينوθαίνουν τὰ πουλιὰ τῆς ἀνοιξίς τ' ἀηδόνια.

. Μάλιστα, ἔλεγεν ὁ Ἑρμάνν, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ἡμέραι μου διήρχοντο ἀμέριμνοι καὶ ἐγώπιόν μου τὸ μέλλον ἠνοίγετο διὰ μέσου ὀνείρων θελητικῶν! Ἠγάπων τοὺς ἀνθρώπους, ὡς νὰ ἦσαν ὅλοι ἀδελφοί μου, καὶ δὲν ἐγνώριζον οὔτε τί ἐστὶ δυσπιστία οὔτε τί ἐστὶν ἀποθάρρυνσις. Τὰ δὲ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα μοὶ εἶχεν ἀφήσει θνήσκων ὁ πατήρ μου, ἤρχοντο εἰς τὸ νὰ μοὶ παρέχωσιν ὅλας τὰς εὐχαριστήσεις, τὰς ἀποίας ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ, ἐδίδον μάλιστα περισσότερα εἰς τοὺς δυστυχεῖς, ὅσους ἀπῆντων παρ' ὅσον ἐδαπάνων εἰς τὰς ἰδίας μου ἀνάγκας καὶ ἀπέλαυσον τοῦ παρόντος περιχαρὲς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀνησυχίας περὶ τοῦ μέλλοντος, διότι οὐδέποτε μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἠδυνάμην πατὲρ νὰ ἔχω ἀνάγκην χρημάτων. Ἐκτὸς τούτου εἶχον εἰς τὴν οἰκίαν μου θησαυρόν, ὅστις μοὶ ἐφαίνετο ἀνεξάντλητος· τὸ κλειδοκύμβαλον, ὅπερ ἐκληρονόμησα παρὰ τῆς ἀγαπῆτῆς μου μητρὸς . . . Πῶς ἄλλως νὰ σοὶ περιγράψω, Βάλτερ, τὸν βίον μου; κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤμην εὐτυχής.

Ἀλλὰ ποῖα ψυχὴ ἀληθῶς εὐγενής, πρὸ πάντων σοῦ,

ὅστις εἶσαι ποιητής, δύναται νὰ θεωρήσῃ εὐτυχῇ τὸν ἄνθρωπον τὸν ζῶντα μόνον ἐν τῷ κόσμῳ; Ἀλλά, φίλε μου, οὐδ' ἐγὼ ἤμην μόνος, διότι εἶχον σύντροφον ἀνεκτίμητον, κόρην ἑρασίμην, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἠκτινοβόλει ὑπὸ τὸ ὥχρον καὶ σκεπτικὸν μέτωπόν της, ἐστεμμένη δέ. ὡς ἦτο, μὲ κρίνα, ὁμοιάζε πρὸς τὴν φύσιν, ἥτις εἶναι ὠραία ἐν τῇ ἀπλότῃ αὐτῆς. Ἡ φωνή της, καθαρὰ καὶ γλυκεῖα, εἶχε τι ἀνάλογον πρὸς τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, ἦτο δὲ τὸσον πρόθυμος εἰς τὴν πρόσκλησίν μου, ὥστε μόνις ἐπρόφερον τὸ ὄνομά της καὶ ἰδοὺ ἐπαρουσιάζετο ἀμέσως ἐνώπιόν μου.

Εἰς τὴν ἀπλοϊκὴν μου κατοικίαν, ἣν καθωραΐζεν ἡ παρουσία της, ἀγαπητὴν αὐτῆς θέσιν εἶχε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον· ἡ ἐνίοτε, ἐνῶ ἐκαθήμεν παρὰ τὸ προσφιλέσ μοι τοῦτο ὄργανον, χωρὶς νὰ ἐννοήσω καὶ ἐγὼ πῶς εἶχεν αὐτὴ εἰσέλθει εἰς τὸ δωματίόν μου, φερόμενη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἢ ὑπὸ τῆς ἐαρινῆς πνοῆς, τὴν ἡσθάνομην αἴφνης πλησίον μου καὶ τότε τὰ ἄσματα μὰς ὑψοῦντο συμφῶνως πρὸς τοὺς οὐρανούς καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι ἐφθανον καὶ μέχρι τῆς μητρὸς μου· τὸσον ἦσαν πλήρη τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος, ἥτις ὑπῆρχεν ἐντὸς ἡμῶν. Κατὰ τὰς στιγμὰς λοιπὸν ἐκεῖνας τῆς ἐμπνεύσεως, ἡ οὐρανία μου φίλη κύπτουσα πρὸς ἐμὲ μὲ ἠσπάζετο εἰς τὸ μέτωπον καὶ μοι ἐδείκνυε μακρὰν ἐπὶ τοῦ σταδίου, ὅπερ ἀπεκαλύπτετο ἐνώπιόν μου, ἄγαλμα γυναικὸς σοβαρᾶς καὶ θαυνοστροφῆς· παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ὡς ἀπὸ βωμοῦ, ἀνεπέμπετο τὸ θυμίαμα ὁλοκλήρων τῶν γενεῶν καὶ εἰς τὴν χεῖρά της ἐκράτει ἀπαστράπτοντα φάνια. Τὴν ἐθεώρουν ἐν ἐκστάσει καὶ μοι ἐφαίνετο τὸσον ὑψηλὴ, ὥστε τὸ μέτωπόν της ἤγγιζε τὸν οὐρανόν.—Ἰδέ, φίλε μου, μοὶ ἔλεγεν ἡ σύντροφός μου, ἰδέ τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις σε καλεῖ, εἶναι ἡ Δόξα.

Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ εἶδον εἰσερχομένην εἰς τὴν κατοικίαν μου ἄλλην τινὰ γυναῖκα, ἥς ἡ ἀπαίσια μορφή μοι ἐνέπνευσε τρόμον. Τὸ κατερῶντιδωμένον μέτωπόν της εἶχε τὴν ὥχρότητα τοῦ θανάτου, τὸ στόμα της συγκεκλεισμένον ἐφαίνετο ὅτι οὐδέποτε ἐγνώρισε τὸ μείδιμα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της συνεκλείοντο συνεχῶς ὡς νὰ μὴ ἤθελον νὰ βλέπωσι τίποτε· ἡσθάνετο δὲ τις ὅτι ὑπὸ τὸ στυγνὸν αὐτῆς στήθος ἡ καρδιά εἶχεν ἀποσκληρυνθῇ καὶ ὅτι οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην δυστυχίαν ἠδύνατο νὰ τὴν συγκινήσῃ.

Ἡ γυνὴ λοιπὸν αὕτη, ἅμα εἶδε τὴν φίλῃν, ἣν μοι ἐνέπνευσεν, ἐκλείσεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπρόχωρσεν ἀπ' εὐθείας ἐναντίον μου· ἐνῶ δὲ εὐρισκόμεν ὀρθίως πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου, θέσασα βιαίως τὰς σιδηρᾶς καὶ σκελετωδεις αὐτῆς χεῖρας ἐπ' ἐμοῦ, μὲ ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος· ἡ χεὶρ μου ἀπήντησε τότε μηχανικῶς τὸ κλειδοκύμβαλον, ὅπερ ἐξέβαλε θλιβερόν στόνον. Κράζε τὴν φίλῃν σου, μοὶ εἶπε τότε ἐπιτακτικῶς ἡ ἀμείλικτος ἐκείνη γυνή, θέλω νὰ ψάλλῃς. Ἡ πιστὴ μου σύντροφος ἦλθε μὲν ἀμέσως, ἀλλ' ἐφαίνετο τεθλιμμένη καὶ ἀσθενής, προσεπαθήσαμεν νὰ ψάλλωμεν, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξέλειπεν ἐπὶ τῶν χειλέων μας καὶ τέλος ἡ ἐρασίμια κόρη ἀπεσύρθη ἐνδάκρυς καὶ

σκυθρωπὴ καὶ οὕτως ἔκτοτε ἡ ἀποθάρρυνσις μὲ ἐκυρίευσεν ἀνεπαίσθητως.

Δὲν παρήλθον δὲ πολλαὶ ἡμέραι ὅτε μὲ ἐπεσκέφθη καὶ πάλιν ἡ ἀποτρόπαιος ἐκείνη γυνὴ ἐπαναλαμβάνουσα τὰς αὐτὰς διαταγὰς· δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν παρακούσω, προσεκάλεσα καὶ πάλιν τὴν φίλῃν μου, ἀλλ' αὐτὴ μόλις ἦλθε καὶ ἔφυγεν ἀπὸ πλησίον μου καὶ μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς μου ἵνα τὴν κρατήσω μ' ἐγκατέλειπεν ἀμέσως καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπανῆλθε πλέον.

Ἐκτοτε λοιπὸν ζῶ μόνος ὑπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ φάσματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει πλέον ν' ἀφήσῃ τὴν οἰκίαν μου· μάτην ψάλλω ἵνα καλέσω τὴν προσφιλὴ μοι σύντροφον, οὐδεὶς μοι ἀπαντᾷ, οὐδεὶς με ἀκούει· αἱ δὲ χεῖρές μου παγώνουσιν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου· καὶ ἡ στυγνὴ ἐκείνη γυνὴ ἐρχεται πλησίον μου καὶ προσηλθούσα ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ἐσβεσμένους ὀφθαλμούς της δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τοὺς στεναγμούς μου, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι οὔτε βλέπει οὔτε ἀκούει. Τοιούτοτρόπως ἡ ἀπελπισία μου κορυφοῦται καθ' ἐκάστην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· δὲν βλέπω δὲ πλέον τὸ ἄγαλμα τῆς δόξης καὶ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον, διότι μόνῃ ἡ σύντροφος, ἣν ἀπώλεσα ἦτο ἐκείνη, ἥτις καθίστα δι' ἐμὲ τὴν ζῶν φαιδρὰν καὶ ἐπαγωγόν.

Φίλε μου, εἶπεν ὁ ποιητὴς Βάλτερ, ἐννοῶ τὴν θλίψιν σου, διότι ἀμφότεροι ἔχομεν πολλὴν ὁμοιότητα ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα· καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης ὁ Θεὸς εἶχε δώσει, ὡς φύλακα, ἄγγελον μούσαν ἀγαπητὴν.

Καὶ σὺ μὲν ἀφιέρωσας ἑαυτὸν εἰς τὸ ὄργανον τοῦ Μοζάρ, ἐγὼ δὲ εἰς τὴν λύραν τοῦ Πετράρχου· ἀλλὰ τίς ἡγάπησέ ποτε, χωρὶς νὰ ἀλγήσῃ, τὰ ἐμβλήματα ταῦτα τῆς μεγαλοφυΐας! Ἀπαιτοῦνται ἀγῶνες καὶ μόχθοι πολλοὶ ἕως οὗ δυνήθῃ τις νὰ προσαρμόσῃ εἰς τὸ ὄργανόν του τὴν τελευταίαν χορδὴν, τὴν χορδὴν ἐκείνην, ἥτις ἀποσπᾷ τὰ δάκρυα καὶ διεγείρει τοὺς παλμούς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Ἀλλὰ διατί νὰ ἀποθάρρυνώμεθα, φίλε μου; ἴσως δυνηθώμεν νὰ τελειοποιήσωμεν ποτε ἕκαστος τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἀγαπῶμεν. Καὶ ἡ ἰδικὴ μου σύντροφος ἦτο πιστὴ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας· ὀνομάζετο δὲ Ποίησις καὶ ἦτο ἀδελφὴ τῆς ἰδικῆς σου, ἥτις καλεῖται Μελωδία· διότι ἀμφότεραι εἶναι θυγατέρες τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐντὸς τῶν ἀκαδημιῶν καὶ τῶν σχολῶν κόραι σοφαὶ ὁμοιάζουσαι πρὸς αὐτάς, ἀλλ' εἰσὶν ἀγέρωχοι καὶ δὲν ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ σὲ παρηγορήσωσι· μία ἐξ αὐτῶν ὀνομάζεται Ἀρμονία· ἐάν θελήσῃς νὰ τὴν καλέσῃς θέλει ἔλθῃ εἰς βοήθειάν σου, ἀλλὰ μόνον ἵνα σοὶ ἀποδείξῃ τὴν ἀδυναμίαν σου.

Ἡ δὲ τυφλὴ καὶ κωφὴ γυνή, ἥτις διῆλθε τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας σου, ἦτο ἡ Ἀνάγκη· ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ παρόμοιον τι φᾶσμα, φρικῶδες ἐπίσης καὶ τυραννικόν, τὴν Φιλοδοξίαν. Νῦν ὅμως ἀπηλλάχην αὐτῆς πρὸ πολλοῦ, διότι ἔρωσ ἀνευ ἐλπίδος, ἀτυχῆς καὶ ὁμῶς αἰώνιος, ἐξεδίωξε μακρὰν ἐμοῦ τὸν δυσειδῆ τοῦτον ἐχθρόν· τοῦλάχιστον νῦν ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ

Ποίησις δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ ἵνα με παραμυθήσῃ ἐν τῇ θλίψει μου.

Ἀλλὰ σύ, διατί νὰ μικροψυχῇς; ἐργάζου μετ' ἐπιμονῇς καὶ δραστηριότητος, διότι μόνῃ ἡ ἐργασία δύναται νὰ καταβάλλῃ καὶ ἀποδιώξῃ τὴν Ἀνάγκην καὶ τότε θέλεις ἴδει ὅτι ἡ Μελωδία θὰ ἐπανεέλθῃ πλησίον σου, ὡς ἄλλοτε, παρήγορος καὶ γλυκεία. Ἐκτὸς τού-

δίας των νὰ συμμερισθῇ ἡ μία τὰς θλίψεις τῆς ἄλλης. Ὅτε δὲ ἐπανεῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ καθεὶς ἐπορεύθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ μὲν Ἑρμάνν εὗρεν ἀπροσδοκῆτως τὴν φίλην του ἀναμένουσαν αὐτὸν παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ὁ δὲ Βάλτερ ἐνθ' ὄννου καὶ μελαγχολικὸς εἶχε κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης του, ἔνθα ἐντὸς τοῦ προ πολλοῦ κεκλεισμέ-

Αἱ Α. Β. Γ. οἱ Πρίγκηπες Ἀλβέρτος καὶ Βίκτωρ υἱοὶ τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας.

Λαμβάνοντες τὸ πρῶτον μάθημα ἐπὶ τῆς σχοινοπλοκίας.

του δὲν σοι φαίνεται καλὸς οἰωνός, τὸ ὅτι συνηντήθημεν οὕτως ἀπροσδοκῆτως τὴν ἐσπέραν ταύτην;

Οἱ δύο καλλιτέχναι ἐξηκολούθησαν ἐπὶ πολὺ διηγούμενοι ἀμοιβαίως τὰς στενοχωρίας καὶ τὰς θλίψεις των· μακρὰν δὲ τοῦ νὰ παραμυθήσωσιν ἀλλήλους διὰ χυδαίων καὶ μικρολόγων ἐλπίδων, ἀφῆκαν τὰς καρ-

νου μελανοδοχείου ὑπνωττον οἱ στίχοι, ἤκουσεν αἶφνης πλησίον του τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς Ποιήσεως, ἥτις ἦλθεν ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς νυκτὸς ἵν' ἀνακουφίσῃ τὴν ἀπαραμύθητον αὐτοῦ θλίψιν.

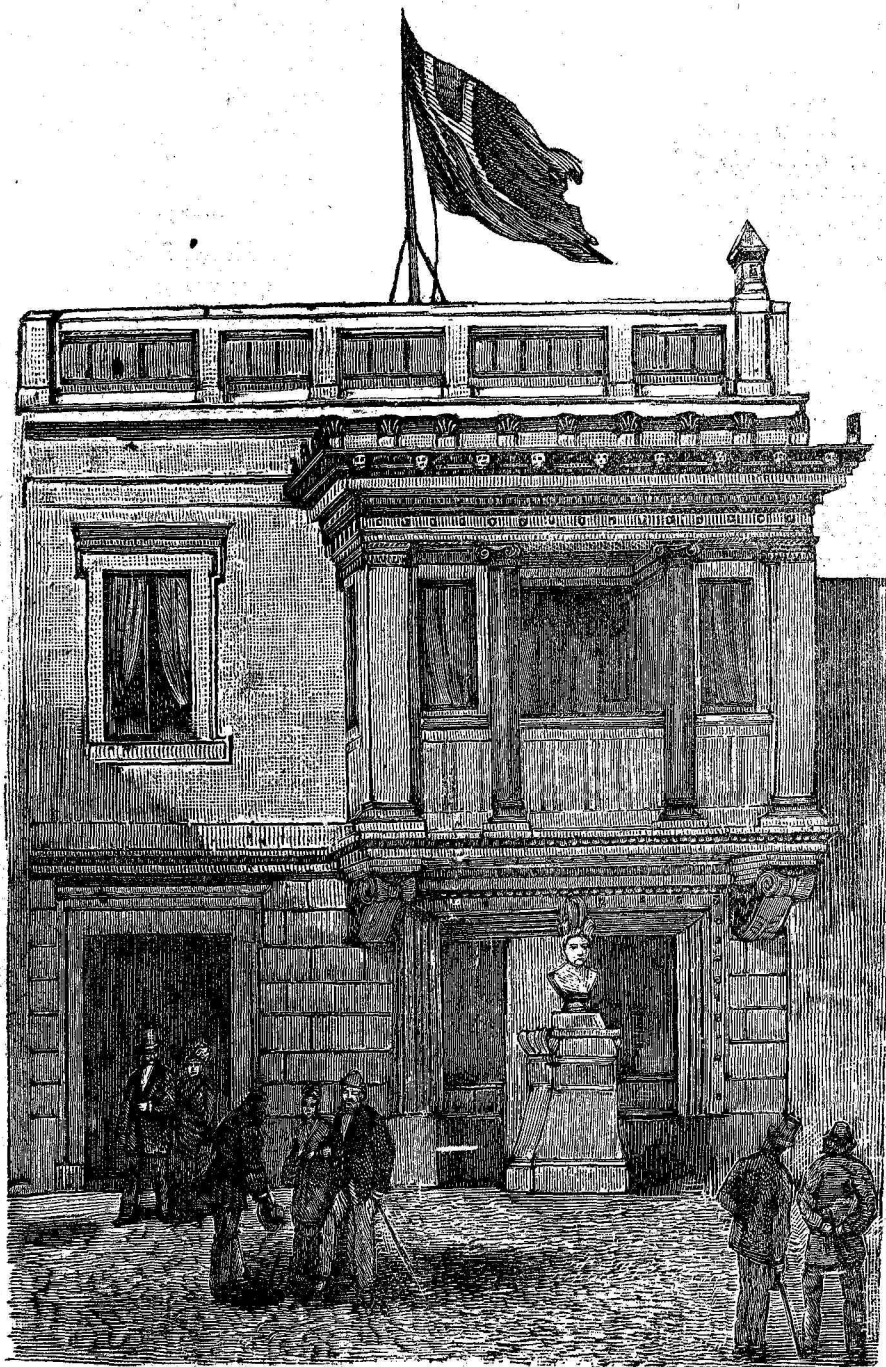
Εὐδαίμονες λοιπὸν οἱ δύο φίλοι, διότι ἡ συνάντησις αὐτῶν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπανεῆγαγεν εἰς τὰ

δωμάτιά των τὰς ὑπ' αὐτῶν λατρευομένας μούσας, ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην των ἑκάτερος κατὰ τὸν οἰκεῖον αὐτοῦ τρόπον. Καὶ ἐὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πνεῦμά τι τῆς νυκτὸς πλανώμενον εἰς τὰς ἐκτάσεις, ἴστατο ἐν' ἀχροασθῇ ὑπεράνω τῆς ἀρχαίας ἐκεί-

ΠΡΟΣΩΠΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ*

[ΕΝ Τῷ ΠΕΔΙῳ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ]

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΕΝ ἐπὶ τούτου τὰς κρίσεις ἐφημερίδος τῶν Παρισίων, ὅπως περιορισθῶμεν μόνον εἰς τὴν πε-

Ἡ ἐν Παρισίοις πρόσωπις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκθέσεως.

νης πόλεως τοῦ Ἀγρίππα, ἤθελεν ἀκούσει διπλοῦν ὕμνον, ὅστις ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς νυκτὸς ἐναρμονίως ὑψούμενος ἠυλόγει τὴν ΦΙΛΙΑΝ.

(ὑπὸ τῆς Κυρίας Α. Γ. Η.)

ριγραφὴν τῆς προσόψεως. Ἡ ἐλευσινότης τοῦ ἐσωτερικοῦ ὁμῶς καλύπτει καὶ τοὺς ὀλίγους ἐπαίνους οὓς τὸ ἐξωτερικὸν ἐφείλκυσε. Ἀφαιρέσατε ἀπὸ τὴν Ἑλληνι-

* Ἀλληλογραφία ἐκ Παρισίων.